

Фізична реабілітація та спортивна медицина як навчальна дисципліна базується на вивченні студентами анатомії людини, фізіології, патофізіології, пропедевтики внутрішньої медицини; забезпечує послідовність та взаємозв'язок з медициною, хірургією, травматологією і ортопедією, неврологією, педіатрією, акушерством і гінекологією та іншими предметами навчального плану, що передбачає інтеграцію викладання з цими дисциплінами та формування умінь, застосування знань з фізичної реабілітації та спортивної медицини в процесі подальшого навчання й у професійній діяльності; навчає ефективно та своєчасно використовувати засоби фізичної реабілітації в комплексному відновному лікуванні хворих; забезпечує попередження передпатологічних та патологічних станів, що виникають при нераціональному застосуванні фізичних вправ; навчає застосовувати індивідуальні рекреаційно-оздоровчі режими рухової активності.

На сучасному етапі дисципліна «Фізична реабілітація та спортивна медицина» набуває все більшого значення для якісної всебічної підготовки майбутніх лікарів. Особливо з питань, що стосуються використання засобів фізичної культури і фізичної реабілітації для швидкого відновлення здоров'я, збереження якості життя та профілактики або ліквідації різних ускладнень у хворих. Комітет експертів ВООЗ визначив, що метою реабілітації є запобігання інвалідності під час лікування захворювань і допомога хворому у досягненні максимальної фізичної, психічної, професійної, соціальної та економічної повноцінності, на яку він буде здатний в межах існуючого захворювання.

Провідним засобом фізичної реабілітації є лікувальна фізична культура (ЛФК). ЛФК – найбільш активна, цілеспрямована і дієва складова реабілітаційних і профілактичних заходів, яка не має рівноцінних аналогів за своїм природно-біологічним впливом і тому відіграє головну роль серед засобів не медикаментозного відновного лікування. Недооцінка і недостатнє або несвоєчасне застосування засобів фізичної реабілітації в комплексному лікуванні хворих часто призводить до суттєвого збільшення термінів їх одужання, виникнення важких ускладнень, і, навіть, до стійкої втрати працездатності. ЛФК й інші фізичні чинники повинні бути не додатковими засобами, а невід'ємною складовою комплексного лікування протягом усіх періодів реабілітації. Дуже важливим є раннє, своєчасне призначення засобів фізичної реабілітації, особливо при захворюваннях серцево-судинної, дихальної, травної, ендокринної, нервової систем, а також після травм, оперативних втручань, в педіатрії, акушерстві та гінекології. Особливої уваги заслуговує призначення спеціальних фізичних вправ під час консервативного лікування, а також на етапах до- та післяопераційного втручання, які вибірково поєднуються із загальнозміцнюючими і дихальними вправами, засобами загартування та преформованими фізичними чинниками з урахуванням: клінічного перебігу захворювання (фази, стадії, ступеню функціональних розладів), супутньої патології, а також з урахуванням індивідуальних особливостей організму (віку, статі, функціональних здібностей основних систем життєзабезпечення, рівня фізичної підготовленості та толерантності до фізичних навантажень, стану захисних систем) на різних етапах фізичної реабілітації; Не менш важливим є використання засобів фізичної культури і реабілітації для профілактики або функціонального лікування захворювань, особливо це стосується порушень постави, сколіозу, остеохондрозу хребта, варикозного розширення вен нижніх кінцівок, захворювань системи кровообігу, органів дихання та іншої патології. Отже, якісна підготовка лікаря неможлива без досконалого оволодіння основами фізичної реабілітації і спортивної медицини.